

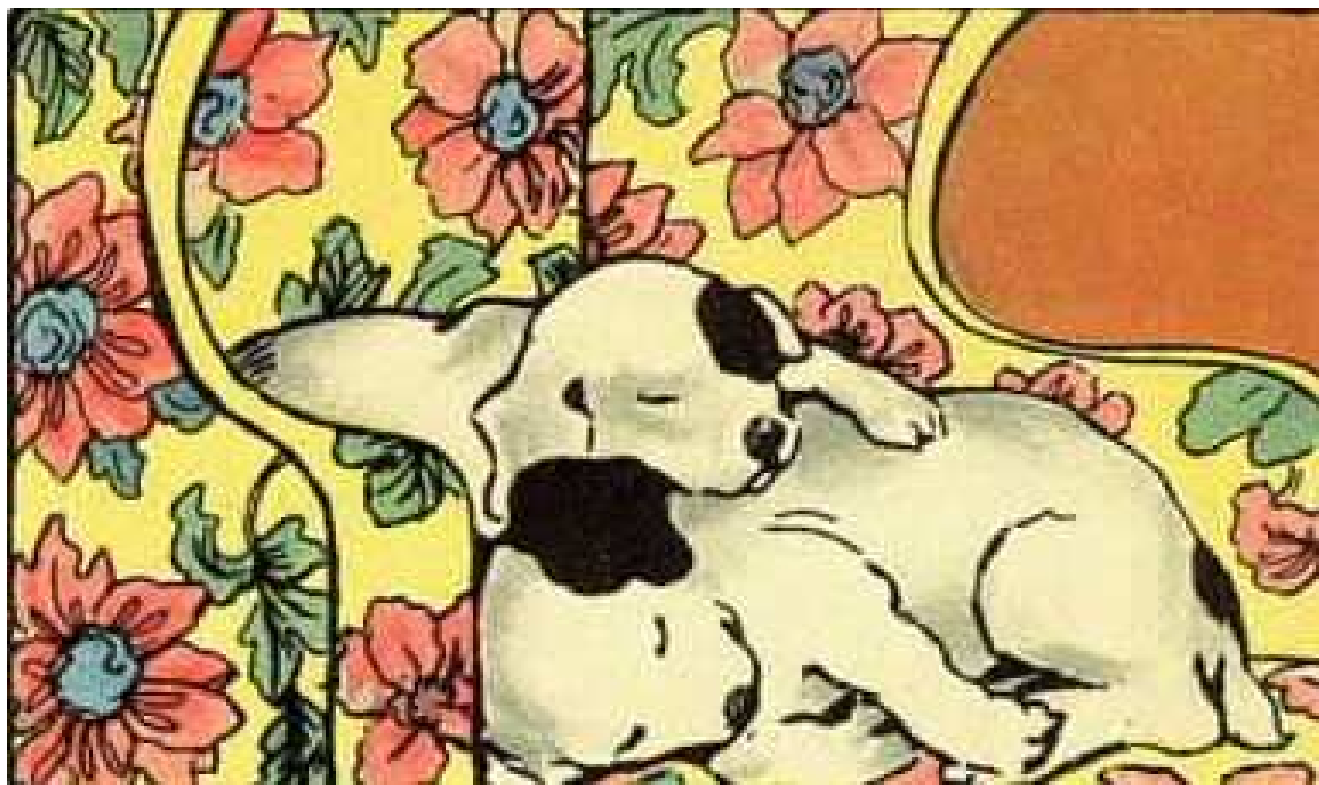
סניפ וסנאפ

והתוכי פולי

סיפר ג'ורג' ציסון

ציירו ג'וליה הרדי - אלה לי

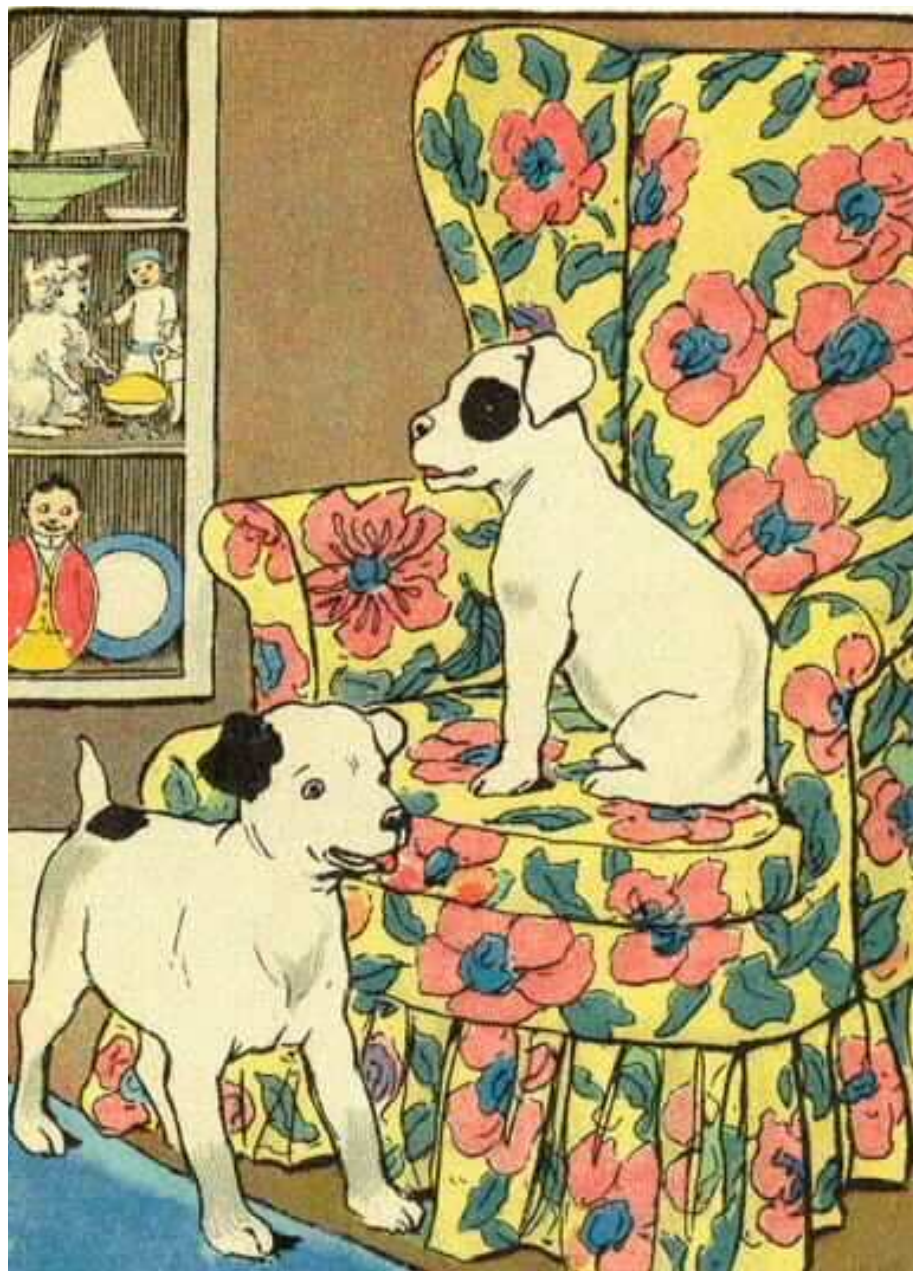
1914

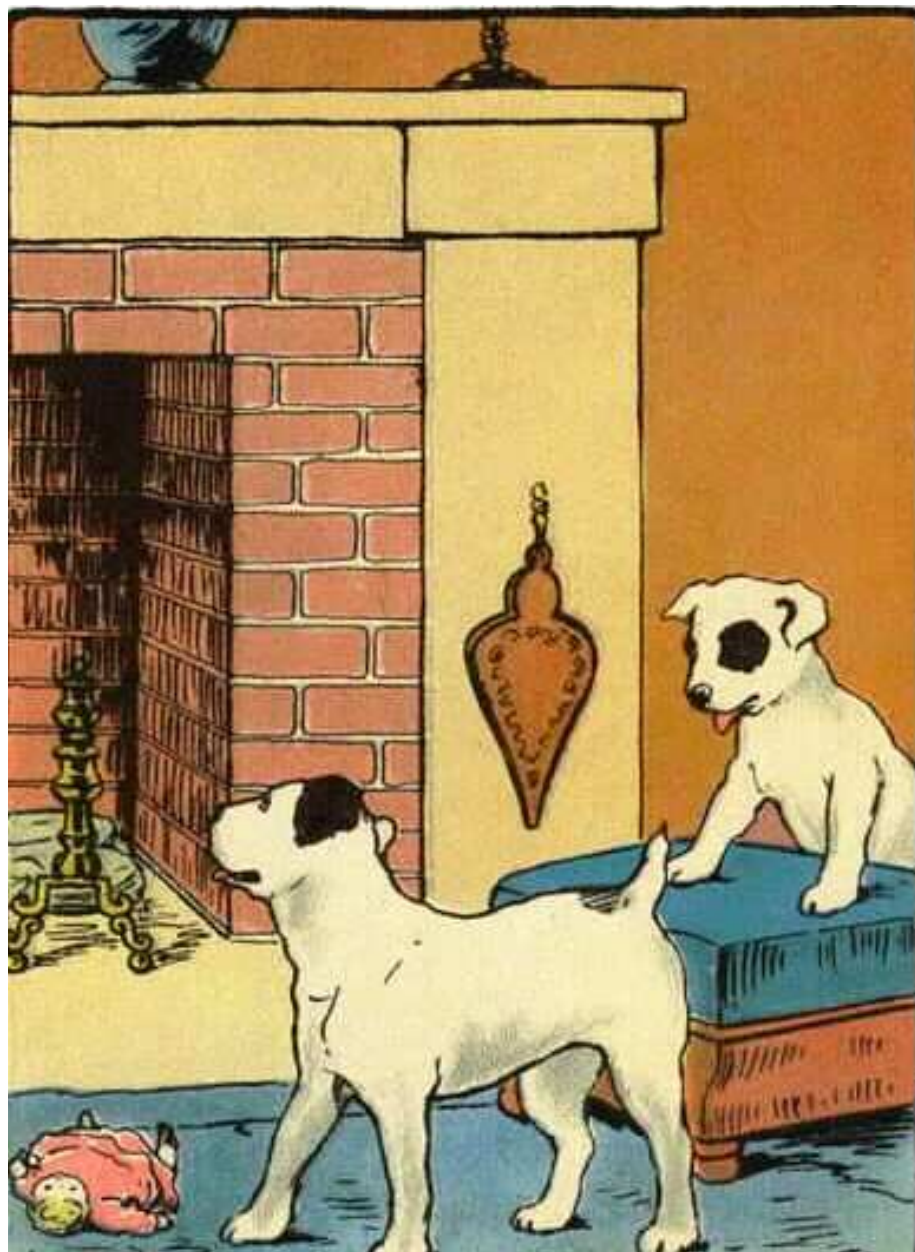
**סניפ וסנאפ, שני גורי כלבים,
ישנו כל היום מכורבלים
בכורסה רכה.**

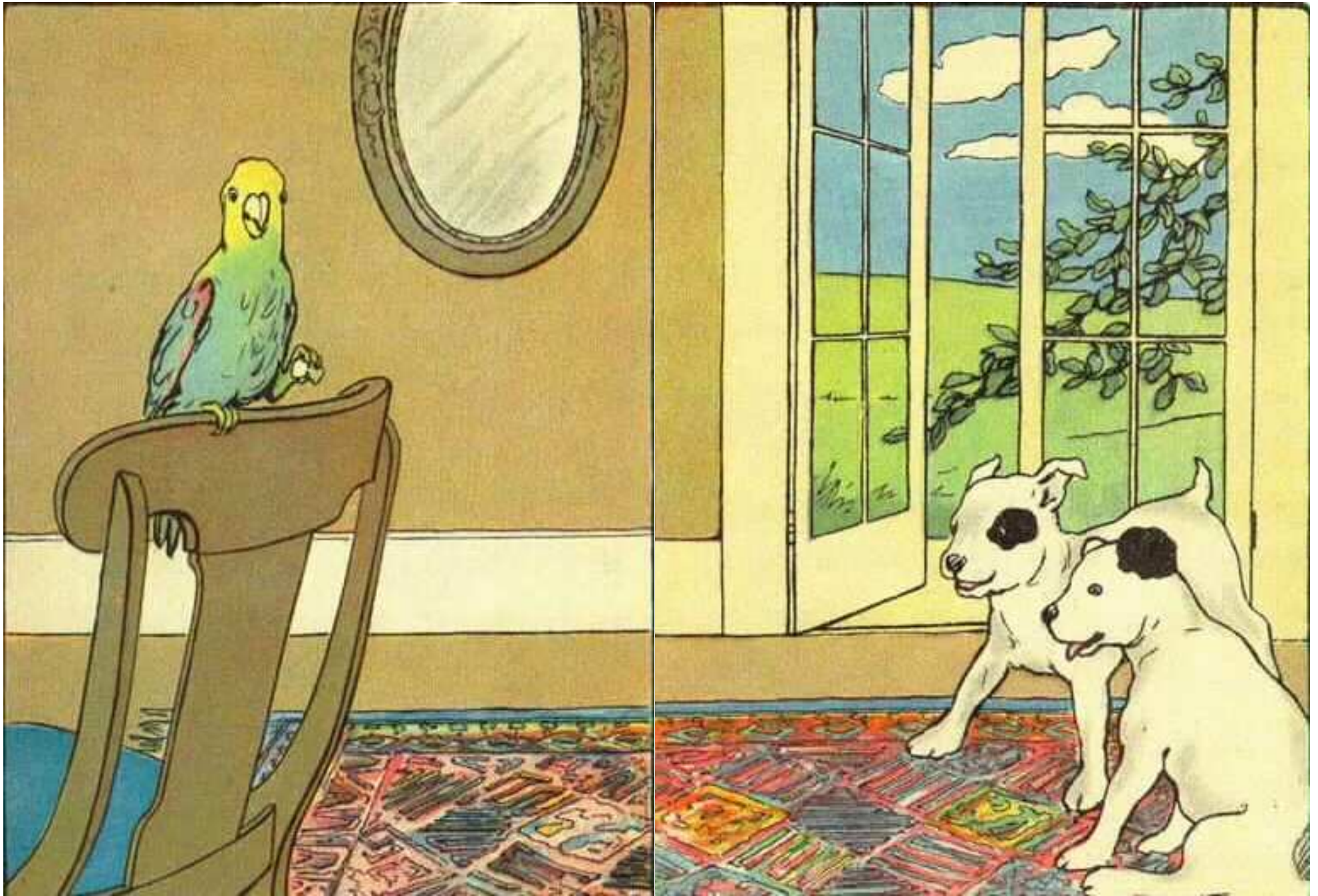
אך פתאום התעורר סנאפ
כי שמע שריקה חדה.
"הי סניפ, כלב עצל. אל תישן כל
היום. שמעתי שריקה. כנראה
מישהו רוצה לשחק איתנו."

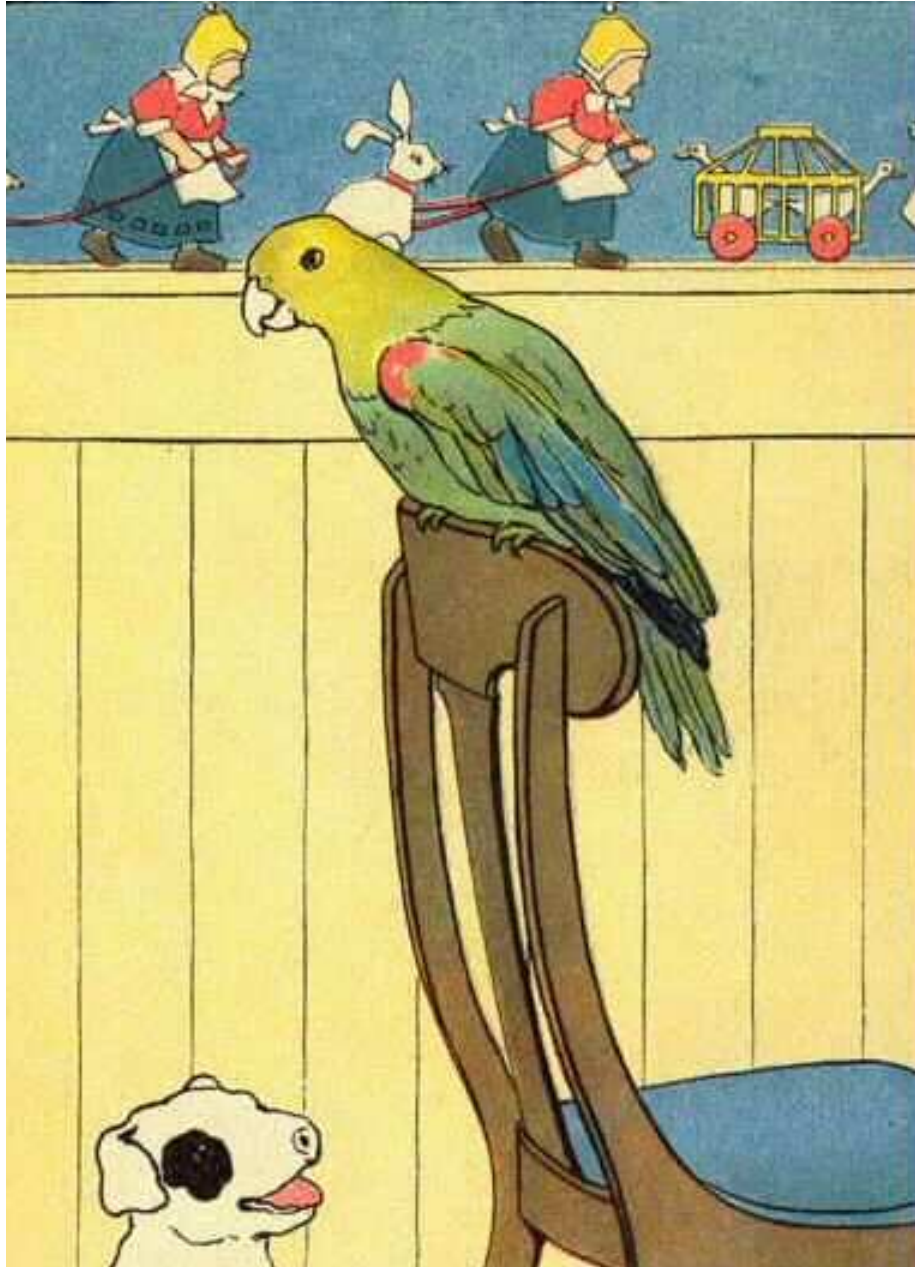

הם הקשיבו ושוב שמעו את
השריקה, אך לא ראו איש
בסביבה.
הם רצו לשכב שוב ולהמשיך
לישון, אך פתאום שמעו קול
"בוא סניפ, בוא סנאפ".
"הה, זה בוודאי יוסי שרוצה
לשחק איתנו" אמרו "בוא, נלך".

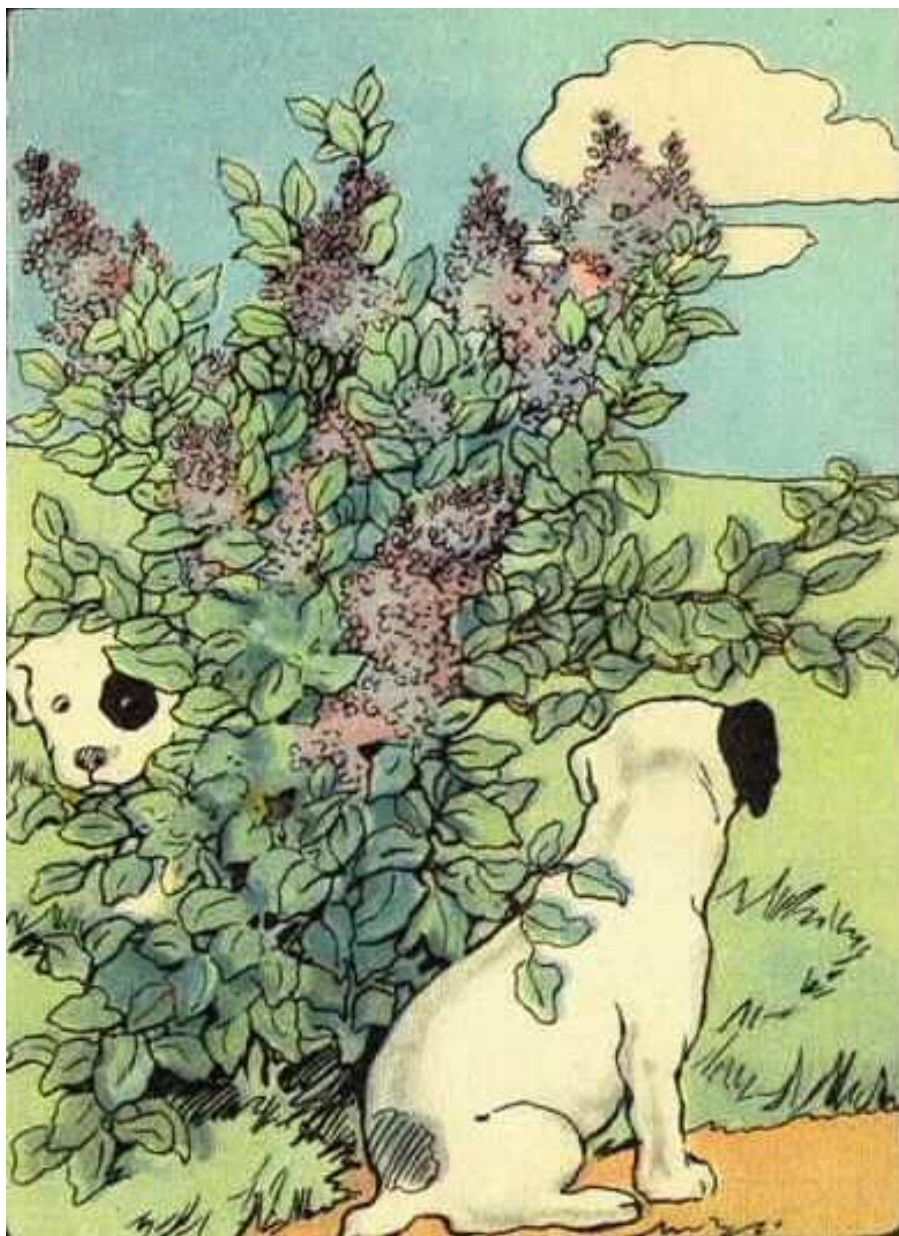

הם ירדו מהכורסה, שמחים שיש
להם הזדמנות לשחק, אך לא ראו
בסביבה נפש חיה. לא היה איש
שיכול היה לקרוא להם.
כשהביטו סביב הבית ראו רק את
פולי התוכי, רדום למחצה, יושב
על משענת הכסא.

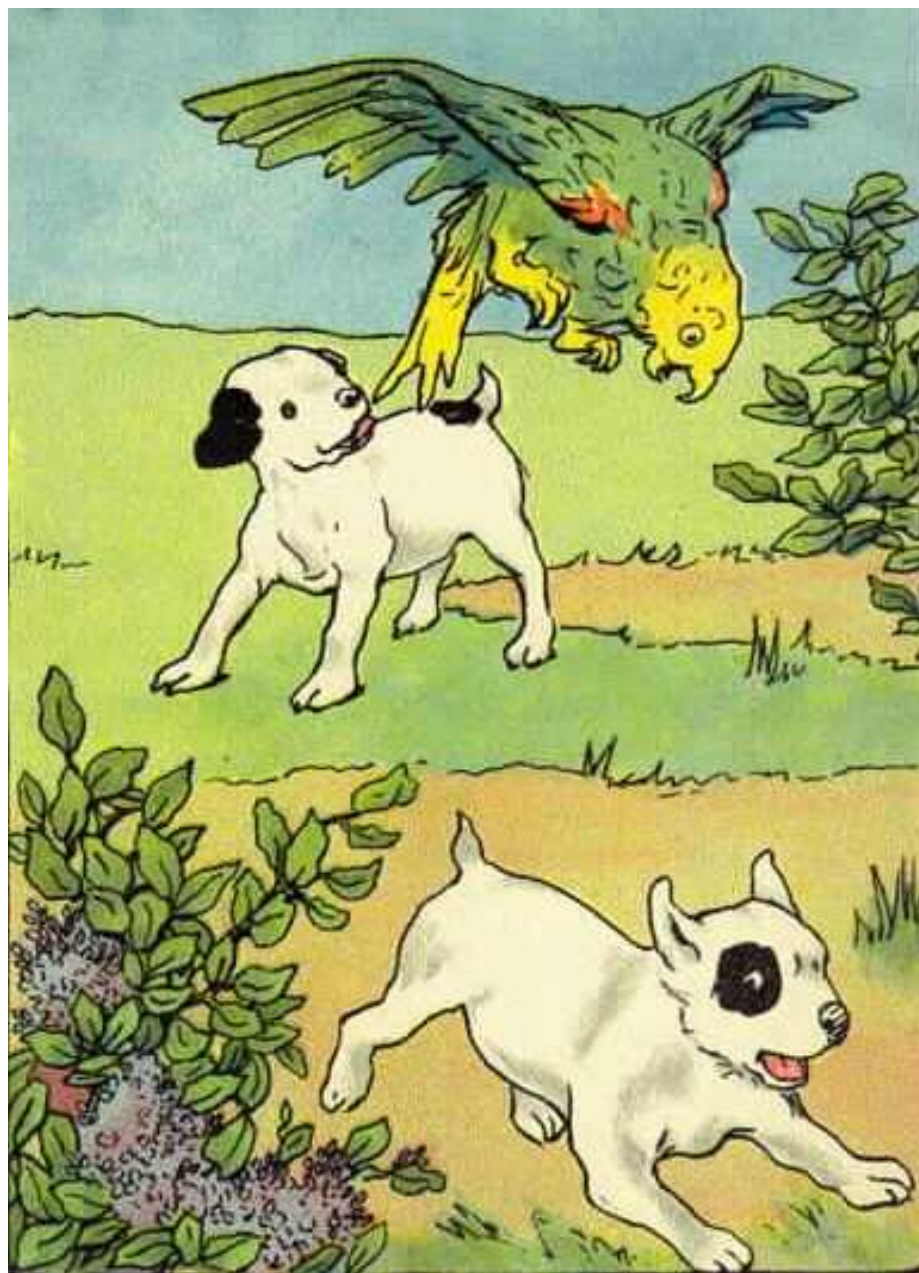

"אהא, הבנתי עכשיו" קרא סנאפ
"בוא סניפ וראה."
התוכי ישב כאילו לא ראה אותם.
"רד ושחק איתנו" קרא סנאפ
לתוכי, "נראה לך את המשחקים
שלנו."
"סלחו לי" ענה פולי "טוב לי כאן
כמו שאני יושב עכשיו."

**"הוא העיר אותנו" קרא סנאפ
לסניפ "ועכשיו לא רוצה לשחק,
אז בוא, אני יודע איך להתנקם
בו."**

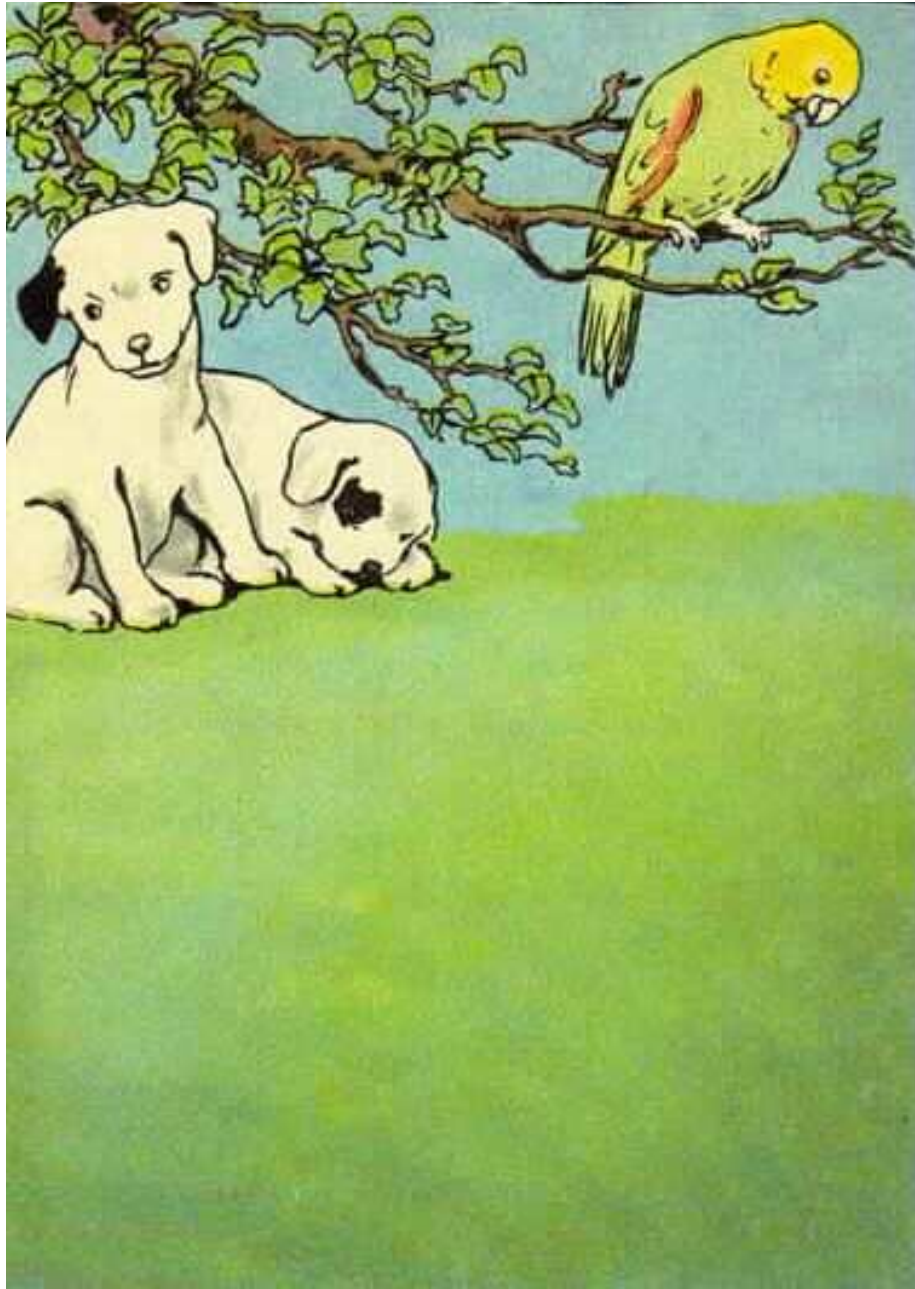
**הם הסתתרו אחרי שיח וישבו שם
בשקט. שעה שלמה סניפ וסנאפ
חיכו בסבלנות.**

**"אני חושב שאצא לטיול היומי שלי" החליט פולי "שני הכלבים ששרקתי להם משחקים איפה שהוא. נראה אותם."
אך כשעבר ליד השיח, הכלבים קפצו משם בנביחות רמות.
וי! איזה קרב התחולל שם, בין הכלבים והתוכי.**

**"או, או" קרא סניפ, "אי, אי" קרא
סנאפ, והתוכי צעק בקול רם
בפחד.
שערות ונוצות התעופפו באוויר,
וגם נקירות ונשיכות.
אינני יודע איך היה הדבר
מסתיים, לולא שמעו אותם בבית
והפרידה ביניהם במטאטא.**

**באותו הערב קרא פולי "אני
מצטער" וסניפ וסנאפ התנצלו אף
הם בנביחות "האו, האו" רכות.
ועכשיו סניפ, סנאפ ופולי הם
ידידים טובים. הם למדו שכך
מוטב מאשר לניקור ולנשוך.**